

Mænd som Kvinder — Vejledning i Seksualhygiejne; angaaende Spørgsmaalet om en Oplysningsvirksomhed paa dette Omraade henvises til Kommissionsbetænkningen Side 103—105 og Befolkningsskmissionens Skrivelse af 24. September 1936, se Sp. 2535. Da Justitsministeriet maa lægge afgørende Vægt paa disse Klinikers Virksomhed, paalægges det Amterne, henholdsvis Københavns Magistrat at drage Omsorg for, at Kliniker oprettes i fornødent Omfang, saaledes at de kan paabegynde deres Virksomhed, naar Loven træder i Kraft, og Lovens Ikrafttrædelsesdato udskydes bl. a. af denne Grund til 1. April 1938.

Som ovenfor anført var det et Hovedpunkt i Kommissionsforslaget, at Svangerskabsafbrydelse — bortset fra den medicinske Indikation — ikke maatte foretages uden Tilladelse fra en Embedslæge. Det synes imidlertid upraktisk at udelukke den privatiserende Læge, der ialfald udenfor de større Byer maa antages at have det bedste Kendskab til Forholdene i hvert enkelt Tilfælde, til Fordel for Embedslægen. I Stedet for Kommissionsflertallets Forslag, foreslaas det derfor, at det bliver Kvindens sædvanlige Læge, der selvstændigt skønner over, hvorvidt Betingelserne for lovlig Svangerskabsafbrydelse foreligger, og saaledes, at der søges tilvejebragt Sikkerhed for, at Svangerskabsafbrydelse kun finder Sted i de af Loven tilladte Tilfælde og kun foretages af kvalificerede Læger. I saa Henseende gives dels Bestemmelser om, hvor, af hvem og paa hvilke Betingelser Indgrebet kan foretages, om særlig streng Straf for Kvaksalvere, der foretager Svangerskabsafbrydelse, samt om Straf for Kvinder, der lader deres Svangerskab afbryde af Kvaksalvere, uanset at Betingelserne for lovlig Svangerskabsafbrydelse foreligger, dels opretholdes under skærpet Strafansvar den nugældende Ordning, hvorefter Lægerne er pligtige at anmelde ethvert Tilfælde af abortus provocatus til Sundhedsstyrelsen, jfr. herom nærmere Forslagets § 3 og den Justitsministeren i Forslagets § 13 givne Adgang til at fastsætte nærmere Regler til Lovens Gennemførelse.

Med Hensyn til Straffen foreslaas det, at en Kvinde, der afbryder eller lader sit Svangerskab afbryde, ikke under nogen Omstændigheder skal kunne anses med højere Straf end Fængsel i 3 Maaneder — i det hele en væsentlig yderligere Formildelse af Kvindens Strafbarhed —, medens Straffen for Lægernes Vedkommende selv under skærpende Omstændigheder ikke skal overstige Fængsel i 4 Aar, medmindre Afbrydel-

sen sker uden Kvindens Samtykke, altsaa en Forbrydelse af særlig ondartet Karakter, i hvilket Tilfælde Straffen er Fængsel fra 2 til 12 Aar. Saafremt de i Forslagets § 1 foreskrevne Betingelser for lovlig Svangerskabsafbrydelse er til Stede, straffes en Læge, der undlader at iagttage de nærmere Forskrifter med Hensyn til Iværksættelsen af en altsaa i øvrigt lovlig Svangerskabsafbrydelse, med Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maaneder, under formildende Omstændigheder med Bøde. — Kun for Kvaksalvernes Vedkommende bevares den i Straffelovens § 242 fastsatte Strafferamme, hvorefter Straffen under skærpende Omstændigheder kan stige til Fængsel i 8 Aar. I Gentagelsestilfælde og hvis Afbrydelsen sker uden Kvindens Samtykke, er Straffen Fængsel fra 2 til 12 Aar. For Kvaksalvernes Vedkommende vil det for Straffens Fastsættelse være lige gyldigt, om de i § 1 foreskrevne Betingelser for lovlig Svangerskabsafbrydelse er til Stede. — Under disse Omstændigheder har man fundet det rettest at foreslaa, at Bestemmelserne om Straf for Svangerskabsafbrydelse optages i § 6, og at § 242 i Borgerlig Straffelov og Straf for Fosterdrab ophæves. Herom fremsættes samtidig særligt Lovforslag. Sager angaaende ulovlig Svangerskabsafbrydelse vil efter Forslaget ikke ubetinget blive Nævningesager, saaledes som nu, jfr. Retsplejelovens § 687 b, men dette kan formentlig ikke vække Betænkelse, naar det tages i Betragtning, at Straffen for Svangerskabsafbrydelse navnlig for Kvindens Vedkommende er betydelig nedsat, og at Retsplejelovens Regler om Domsrådets Medvirken i Straffesager forlængst vil være traadt i Kraft, naar dette Forslag bliver til Lov. Der bliver derimod Spørgsmaal om Behandling som Nævningesag, naar de i Retsplejelovens § 687 a indeholdte almindelige Betingelser for en Sags Behandling under Medvirken af Nævninger er opfyldt, d. v. s. at Sagen angaar en Forbrydelse, for hvilken Loven, uden at saadant er betinget af erhvervs- eller vanemæssig Udøvelse eller af Gentagelse, hjemler Straf af Fængsel i 8 Aar eller derover.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

Formuleringen af § 1, Stk. 1, Pkt. 2 og 3, er i nøje Overensstemmelse med de tilsvarende Bestemmelser i Kommissionens Forslag § 1. § 1, Stk. 2, svarer til Kommissionens Forslag § 5 og fastsætter saaledes ikke nogen Tidsgrænse for Indgrebet, hvis der